

# מצעד החיים

מאת רועי מליח רשף

דמויות: שירה

נופר

מתי: פולין, בירקנאו. רגע אחרי מצעד החיים.

כל הזכויות שמורות ©

פרטי התקשרות:

Froik04@gmail.com

972-50-720887

נופר:	אני יכולה להסביר...
שירה:	לא, לא, לא,
נופר:	אם רק תתני לי --
שירה:	לא... , לא.
נופר:	שירה --
שירה:	את אומרת לי שנסחפת!
נופר:	זה פשוט --
שירה:	איך עשית כזה דבר, איך?
נופר:	שירה --
שירה:	אל תגידי לי שירה.
נופר:	אבל שירה...
נופר:	באמצע פאקינג מחנה השמדה.
נופר:	אני יודעת...
שירה:	מה עבר לך בראש?!
נופר:	אני יודעת.
שירה:	כאילו, איפה הכבוד שלך? איפה הכבוד הכל כך מפורסם
	שלך, אחותי? נשאר בישראל?
נופר:	אני לא חשבתי --
שירה:	בדיוק, בדיוק את לא חשבת.
נופר:	אני --

- שירה: פשוט רימית את כולם.
- נופר: לא רימיתי.
- שירה: ... לא, לא, לא.
- נופר: אני לא התכוונתי --
- שירה: אין לך מה לנסות אפילו, אוקי? כולם ראו אתכם. כולם. יש כאן ניצולי שואה שהמקום הזה הוא הטראומה של החיים שלהם, ואת מוצאת לך זמן להתמזמז עם איזה פולני.
- נופר: קז'ישטוף.
- שירה: איך שלא קוראים לו. מסתרת לך מאחורי אוטובוס --
- נופר: זה פשוט קרה.
- שירה: אנחנו בבירקנאו, נופר! רגע אחריי מצעד החיים. לעשות את מה שעשית, כאן, במקום הזה, באנדרטת הסבל היהודי --
- נופר: (תוך כדי בכי) אנדרטת הסבל היהודי, מאיפה את מביאה את זה?
- שירה: את השתנת, על כל העם שלך, נופר. במה שעשית, השתנת על כל הסבל של עם היהודי.
- נופר: אני לא השתנתי.
- שירה: השתנת! בקשת השתנת. כאילו אנחנו צועדות בקור המסריח הזה, בבוץ --
- נופר: אני לא תכננתי שהאוטובוס יזוז.
- שירה: אבל הוא זז. ומול כולם אנחנו רואים אתכם מתמזמזים.
- נופר: אני... אני...

שירה: אחרי כל ההטפות מוסר שלך. המסע לפולין הוא אירוע מעצב חיים. הוא יחבר אותך לשורשים של המשפחה, לזהות היהודית שלך -- לסיפור של סבא. אם הייתי יודעת שכל מה שמעניין אותך זה לתקוע את הלשון שלך בתוך הגרון של הפולני הזה.

נופר: זאת בסך הכול הייתה נשיקה קטנה ותמימה!

שירה מביטה בנופר.

נופר: בא לי למות. בא לי למות.

שירה: בצדק.

שירה מורידה נעליים

שירה: סססאמק, עם הנעליים האלה...

שירה מעסה את כפות רגליה.

שירה: טוב, טוב. איפוס, לנשום... אוקי...

שירה מסתכלת לאופק

שירה: הם מתחילים להתארגן לעלות על האוטובוסים. יאללה, אנחנו

צריכות לחזור. פאזה. אמרתי שאנחנו צריכות לחזור.

נופר: אני לא באה.

שירה: מה?

נופר: אני לא יכולה לעלות לאוטובוס, שירה.

שירה: נופר --

נופרף: אני לא יכולה לעמוד מול סבא.

שירה: אז תשבי בספסל האחורי או משהו.

נופר: לא.

שירה: נו, קיבינימאט איתך.

- נופר: לא, לא, לא...
- שירה: אוקי, תעשי מה שאת רוצה
- נופר: את הולכת?
- שירה: (מתפרצת) אני רוצה להגיע עוד היום לקניון בקראקוב היום, אוקי!?
- נופר: אל תשאירי אותי כאן לבד.
- שירה פונה ללכת.*
- נופר: הוא אמר לי שהוא מוצא אותי אקזוטית. קזישטוף. זה מה שהוא אמר לי, שלדעתו אני מיוחדת .
- פאזזה. שירה צוחקת.
- נופר: מה מצחיק אותך?
- שירה: זה מה שהוא אמר לך? באמת? אקזוטית.
- שירה צוחקת חזק יותר.
- נופר: תפסיקי לצחוק.
- שירה: הוא השתמש במילה הזאת?
- נופר: זה מוזר לך שהוא אמר לי את זה?
- שירה: מה? לא. לא. לא.
- נופר: אז מה?
- שירה: לא משנה.
- נופר: תגידי.
- שירה: אני ממש רוצה לחזור לאוטובוס.
- נופר חוסמת לה את הדרך ומתחילה לדחוף את שירה קלות.
- נופר: תגידי לי למה זה נראה לך מוזר?

- שירה: הי, זה לא נעים לי.
- נופר: את לא חושבת שאני אקזוטית?
- שירה: אני לא רואה מה קשור מחט לתחת?
- נופר: למה קשה לך לענות לי?
- שירה: את מכאיבה לי.
- נופר: את לא חושבת שאני אקזוטית.
- שירה מפליקה לה בעין.
- נופר: אאו!
- שירה: בחיים שלך אל תעשי לי ככה עם האצבע.
- נופר: זה ממש כאב, מפגרת.
- פאזה.
- נופר: את יודעת, אני לא את.
- שירה: מה?
- נופר: אני לא חטובה וסקסית. אני לא "מהממת" כמוך.
- נופר: לך קל, לך כיף, את לא קיבלת את הגנים הדפוקים במשפחה, בואי, בואי, בואי -- נשים את הקלפים על השולחן, אוקי!?. אני דומה לאבא. את חושבת שאני לא שומעת את כל העקיצות שלך על איך שאני נראית.
- שירה: נופר...
- נופר: אני יודעת איך אני נראית. אני יודעת מה את חושבת עלי. אני שמה לב איך את מתרחקת ממני. בכל פעם שמתקרב אלינו איזה בחור, הופ, את לוקחת צעד אחד הצידה.
- שירה: אני תמיד מציגה אותך.

- נופר: כן, שלום שלום, ואז פאק יו אנד גוד ביי.
- שירה: נו באמת --
- נופר: לא, לא, לא -- מגיל שבע עשרה אני שומעת איך הקיר שמפריד בין החדרים שלנו רועד מהזיונים שלך. מתי פעם אחרונה את שמעת את הקיר שלי רועד? לא שמעת, נכון. למה? את יודעת למה? כי בישראל אני שום דבר אוקי? ולהרחיק את המיטה טיפה מהקיר, זה אף פעם לא עלה לך לראש, נכון? לא, כי חלק מההנאה שלך זה לדעת שאני בחדר ליד שומעת הגניחות שלך.
- שירה: אני לא חושבת עלייך כשאני עושה סקס.
- נופר: לא רוצה. לא רוצה, אוקי! להיות תולעת שרק אפסים מסתכלים לכיוונה. לא רוצה לסיים את החיים שלי בפשרה על איזה לוזר, רק בגלל שקיבלתי את הגנים הלא נכונים! אבל הנה, פתאום, אני מגלה שאני לא תולעת, פתאום מישהו חושב שאני יצור אקזוטי. מישהו עם פני מלאך, בלונדיני גבוה, מתחיל איתי, מתעניין בי, עושה לי עיניים. פתאום אני מרגישה נחשקת. אז איך... איך הייתי יכולה לסרב להזדמנות כזאת? להרגיש פעם אחת מושכת. פעם אחת, שירה.
- פאזה.
- שירה: יש לך בעיה במוח.
- פאזה.
- נופר: (ממלמלת) אין לי בעיה במוח.

- שירה: את לא מוצאת זיונים בגלל שלא מעניין אותך להשקיע באיך שאת נראית. פאזזה. אם פעם אחת בחיים שלך היית מקשיבה לי... אולי שמה איפור --
- נופר: -- איפור עושה לי אלרגיה --
- שירה: -- עושה משהו עם השיער, אז אולי, אולי, היית רואה שהמניות שלך עולות. אני לא אשמה שאת בוחרת להראות כמו אנה פרנק.
- נופר: אני לא נראית כמו אנה פרנק
- שירה: תסתכלי במראה. את אנה פאקינג פרנק.
- נופר: אני לא נראית כמו אנה פרנק.
- שירה: מה שתגידי.
- נופר: אני לא נראית כמו אנה פרנק.
- פאזזה. נופר קולטת שהיא נראית כמו אנה פרנק ומתחילה לבכות.
- נופר: אני נראית כמו אנה פרנק.
- שירה לא יודעת מה לעשות עם עצמה. היא ניגשת לחבק את נופר.
- שירה: די... ששש... די...
- נופר: את יודעת, אני ראיתי אותך ואת קזישטוף מדברים. אתמול בלילה, במלון, ראיתי את שניכם בבר.
- שירה: (פאזזה) אה, כן?
- נופר: כן.
- שירה: אני לא ראיתי אותך.
- נופר: את ניסית לגנוב אותו ממני.
- שירה: מה? לא.



- נופר: ואם... אם לא הייתי ממהרת בטח היית גם מצליחה.
- שירה: מה את חושבת שאני, נופר... טורפת גברים?
- נופר: אני לא חושבת שנשאר גבר אחד בתל אביב שלא שכבת איתו.
- שירה: אז כאילו אמרת אני הולכת על זה, כאן בבירקנאו, לפני שיהיה מאוחר מדי.
- נופר: כן.
- שירה: תראי, דיברנו, כן. הוא פלירטט איתי כן. אבל זהו. מעבר לזה לא קרה כלום.
- נופר: למה אני לא מאמינה לך?
- שירה: אני ראיתי איך הוא הסתכל עלייך בבופה בבוקר, אז לקחתי שני צעדים אחורה.
- נופר: לקחת שני צעדים אחורה?
- שירה: כן לקחתי שני צעדים אחורה.
- נופר: (מתפרצת) את אף פעם לא לוקחת שני צעדים אחורה!
- שירה: ההווה יותר חשוב מהעבר, אוקי?
- נופר: מה?
- שירה: הווה יותר חשוב מהעבר -- ועם כל הכבוד לשואה, אנחנו לא צריכות לוותר על החיים, יש גבול -- כאילו סבא סבל, נכון, אוקי, אבל למה אנחנו צריכות לסחוב את הסבל שלו. זה שלו, זה לא שלנו. את נישקת את הקשיזטי הזה שלך, כי היית צריכה לעשות את זה.

- נופר: באמת הייתי צריכה.
- שירה: כי את אישה.
- נופר: אני באמת אישה.
- שירה: עם יצר וצרכים.
- נופר: יש לי בוכטה של צרכים.
- שירים: ועמד מולך פולני חתיך שלא ברא השטן.
- נופר: חתיך שאין דברים כאלה.
- שירה: ודבר הוביל לדבר, זה הכי טבעי בעולם.
- נופר: את חושבת?
- שירה: לגמרי. אם אני הייתי במקומך – אני הייתי עושה את אותו הדבר.
- נופר: אי אפשר שלא, הא?
- שירה: משיכה בין המינים זה הכוח הכי חזק בעולם.
- נופר: הכי חזק!
- שירה: אז תתרכזי ברגע המהמם הזה שיהיה לך-- נופא, היה לך רגע מיוחד בחיים. רגע שבו הרגשת נאהבת, שזה דבר הכי מדהים בעולם. ואין שום דבר פסול בלהרגיש נאהבת. אני יודעת, אני מקבלת את זה לפחות פעם בשבוע.
- נופר צוחקת מתוך בכי.
- שירה: ובגלל זה את צריכה עכשיו לעלות לאוטובוס, גאה, במה שעשית. כי את עשית את הדבר הנכון, בשבילך! פאק איט, מגיע לכולנו לחיות. ואת יודעת מה... זאת בדיוק המשמעות של מצעד החיים. הם סבלו כדי שאנחנו נחיה. אז התפקיד

שלנו הוא לחגוג. לחגוג את הפאקינג חיים האלה. ביחד,

כאחיות.

נופר: אחיות...

שירה: אחת בשביל השניה. (מחליפות כיפיים)

פאזה.

נופר: בת של זונה.

שירה: מה?

נופר: את גירדת באף שלך.

שירה: מה?

נופר: אל תגידי לי מה, ראיתי אותך מגרדת. ככה. (מדגימה) את

מגרדת באף שלך כשאת משקרת.

שירה: אני הרגע אמרתי לך כמה את חשובה לי ואת --

נופר: איך לא קלטתי... איך לא... אני...

שירה: נופר ---

נופר: שנים שאת שמה פס על סבא.

שירה: נופר.

נופר: צוחקת עלי ועל האובססיה שלי לשואה ופתאום את מסכימה

לבוא איתנו.

שירה: את מוכנה -- ?

נופר: לא, לא, לא -- טקס יום השואה אחד לא היית ופתאום עכשיו

את באה.... איזה סתומה אני.

שירה: על מה את מדברת?

פאזה

- שירה: לכי תזדייני.
- נופר: לכי את תזדייני!
- שירה: לא, לא, לא זין עלייך נופר. אם את חושבת...
- נופר: אני לא מאמינה... השיחה שאימא ואבא עשו איתנו על הצוואה. ופתאום אוט אוף דה בלו את אומרת לי, אני באה אתכם לפולין.
- שירה: זין עלייך, אוקי, זין עליך עמוק בתחת ... את והמוח המעוות שלך. אני לא צריכה את החרא הזה ממך...
- שירה פונה ללכת.
- נופר: את לא הולכת לשום מקום!
- שירה: נופר, תורידי את הדגל הזה הוא שייך למצבה.
- נופר: לא.
- שירה: אנחנו בירקנאו, נופר, בירקנאו!
- נופר: תודי שזה בגלל הצוואה.
- שירה: סבא נישל אותי מהצוואה אוקי!
- נופר: מה?
- שירה: מה ששמעת.
- נופר: הוא אמר לך את זה?
- שירה: אני יודעת את זה.
- נופר: על מה את מדברת?
- שירה: את חושבת שאני צריכה איזה פולני כדי לדעת שבשביל סבא אני הכבשה השחורה של המשפחה? את יודעת, פעם הוא אמר לי שכדאי שאני אפסיק למכור את הגוף שלי לכל בחור

שעובר לידי ושאולי כדאי שאני אלמד ממך את המשמעות של  
 כבוד למשפחה. לא משנה מה אני עושה, תמיד משווים אותי  
 אלייך. הבת המושלמת, המוסרית, הטובה.... את. אז לידיעתך  
 המבט של סבא שהוא ראה אותך עם קזישטי היה שווה הכל.

נופר: מה?

שירה: מי את חושבת שיכנעה את קזישטי שאת זיון קל?

פאזזה.

נופר: למה עשית את זה?

שירה: כדי שסבא יראה שגם את אנושית. בדיוק כמוני! משיכה בין

המינים, זה כוח חזק, זוכרת?!

נופר: זונה!

שירה: אל תגידי שלא נהנית מכל רגע!

נופר: אני אהרוג אותך!

נופר תוקפת את שירה. שירה מחזירה לה, מתפתח מאבק שבסופו נופר רוכנת מעל שירה  
 מצמידה אותה לרצפה.

שירה: תרדי ממני -- כלבתא. (מצליחה להעיף את נופר ממנה.)

(פאזזה.)

שירה: אני לא מבינה למה בחורה שרוצה לטרוף את החיים ולהינות

מהם, במשפחה שלנו קוראים לה זונה ומנשלים אותה

מהירושה.

שירה קמה על רגליה.

שירה: היה לך כל כך רע עם הקזישטי הזה שלך? לא נראה לי. פאזה.  
 הפעם, אני לא הזונה. הפעם את הזונה. פאזה. אנה פאקינג  
 פרנק.

*שירה פונה ללכת.*

נופר: את יודעת... שירה נעצרת עם הגב מופנה לנופר. סבא פעם אמר לי  
 שהאנשים היחידים ששרדו את המחנות, היו היהודים הגרועים  
 ביותר. רק אלה שגנבו, שדדו או רמסו אחד את השני. רק  
 ככה היה אפשר להשאר בחיים... ושזה עובר  
 בגנים... ושהמדינה שלנו היום מורכבת בדיוק מאותם אנשים.  
 פאזה תמיד חשבתי שהוא טועה, את יודעת, אבל עכשיו...  
 עכשיו, אני קולטת, שהוא כל הזמן הזה צדק.

*שירה מסתובבת לנופר. מוציאה לה אצבע משולשת.*

*האור יורד.*